

og velhavende Folk paa saadanne Eiendomme, og der er vistnok ikke et forholdsviis stort Antal Landeieendomsbesiddere, som sætte en saa overordentlig stor Priis paa den Jagtret, de nu have erhvervet. Forresten maa jeg gjøre opmærksom paa, at naar den ærede anden Landsthingsmand for anden Kreds (Kirck) har sagt, at Kongen kunde afløse Jagten, strider det mod de gjældende Love at afløse den for længere Tid. Her kan kun være Tale om at forpagte den aarsviis, og det vil altid være afhængig af personlige Forhold, om en saadan Forpagtning kan finde Sted, og der synes mig slet ikke at være nogen god Udsigt til at kunne conservere Jagten paa den Maade. Efter den Dplysning, den høitærede Finantsminister har givet, at dette Forbehold ogsaa er taget af Hensyn til de 2 andre Gaarde, som ønskes bortsolgte, og hvor Jagten upaatvivlelig er af langt større Betydning, kan jeg ikke andet end finde det rimeligt, at Jagten conserveres paa de 3 Gaarde, om hvis Salg der nu og om nogen Tid vil blive Tale.

B. Christensen: Ja naar man opmærksomt har fulgt de Ytringer, vi nys have hørt af den ærede Landsthingsmand, der sidst havde Ordet, vil det være let forklarligt, og som jeg troer fuldkommen retfærdiggjort, hvorfor Loven, saaledes som den foreligger fra det andet Thing, har gjort den Undtagelse fra den bestaaende Lov, som specielt her er bleven omhandlet, alene for den nu regjerende Konges Levetid. Jeg skal derfor heller ikke opholde mig derved, men blot bemærke, at Grunden ganske vist ikke kan gjøres gjældende for de efterlevende Regenter i det Omfang som for vor nu regjerende Konge. Jeg vil derfor bemærke, at den ærede sidste Taler har gjort min ærede Ven her ved Siden af (Kirck) Uret eller misforstaaet ham, idet han har meent, at han skulde have overseet, at Jagten ikke kan afsjøbes, afløses fra Eiendommen. Det har upaatvivleligt min ærede Ven meget vel vidst; han brugte heller ikke Ordet „afløse“, men Ordet „leie“. (Bardenfleth: Jo, han sagde „afløse.“); Ordet „leie“ brugte han ganske vist ved Siden af, og, saaledes som jeg forstod ham, har dette aabenbart været hans Mening. Der er ogsaa en anden Bemærk-

ning, som den ærede Landsthingsmand for Byen (Bardenfleth) gjorde, der er ret betegnende for hele Forholdet. Han siger: „det er godt nok at have Jagten i Skoven, men det betyder ikke saa synderlig meget, naar man ikke tillige har Jagten paa de Jorder, der støde op til den“. Det er netop det, vi slet ikke holde af, at der skal finde Jagt Sted paa de Jorder, der støde op til Skovene, eller med andre Ord, at Jordbrugeren ikke skal have Fred paa sin Eiendom, og at Frugterne af hans Arbejde skulle gaae i Jagtherrens, Jagtliebhaverens Hænder. Jeg troer, at netop denne Bemærkning af den ærede Rigsdagsmand, som vistnok fra Jagtliebhaverens Standpunct er ganske berettiget, og i tidligere Tid desværre for os har fundet altfor megen Anvendelse, vil bestyrke de Mange, der, som jeg haaber, ikke ville gaae ind paa det stillede Ændringsforslag.

Finantsministeren: Jeg veed ikke, hvorvidt man vil finde, at jeg stiller mig paa Jagtliebhaver-standpunktet, — jeg maa i saa Fald fralægge mig den Ære at være Jagtliebhaver, thi jeg er desværre ikke selv Jæger, — men jeg troer ialtsald ikke at være hildet af nogen forudfattet Tilbøilighed for den ædle Jagtkunst, naar jeg tillader mig at udtale et Par Ord i Anledning af det sidste Foredrag. Det synes nemlig som om det ligger den ærede Taler, der sidst havde Ordet, saavel som et Par andre ærede Medlemmer, der i den Anledning have yttret sig, meget paa Hjerte, hvorledes den Jordbruger vil blive stillet, som er saa ulykkelig at blive Eier af Faurholm, efter at den er solgt med fuldstændig Reservation af Jagtretten. Jeg skal nu ikke gaae ind paa, hvorvidt en Jordbruger kan komme til at lide ved at Dyr komme ind paa hans Mark; jeg har antaget, at idetmindste visse Dyr vel kunde komme til at søle Træng til at spadserere paa hans Grund, uden just derfor at gjøre Skade. Men lad os ogsaa antage, at den fremtidige Eier af Faurholm, naar den bliver solgt, vil komme til at lide Skade, — har han saa mindste Grund til at beklage sig derover, naar han vidste det i Forveien? Naar det staaer i Salgsconditionerne, at i Henhold til denne Lov skal Jagtretten være forbeholdt, saa maa han jo enten præsumere, at Skaden